

GARACZI László

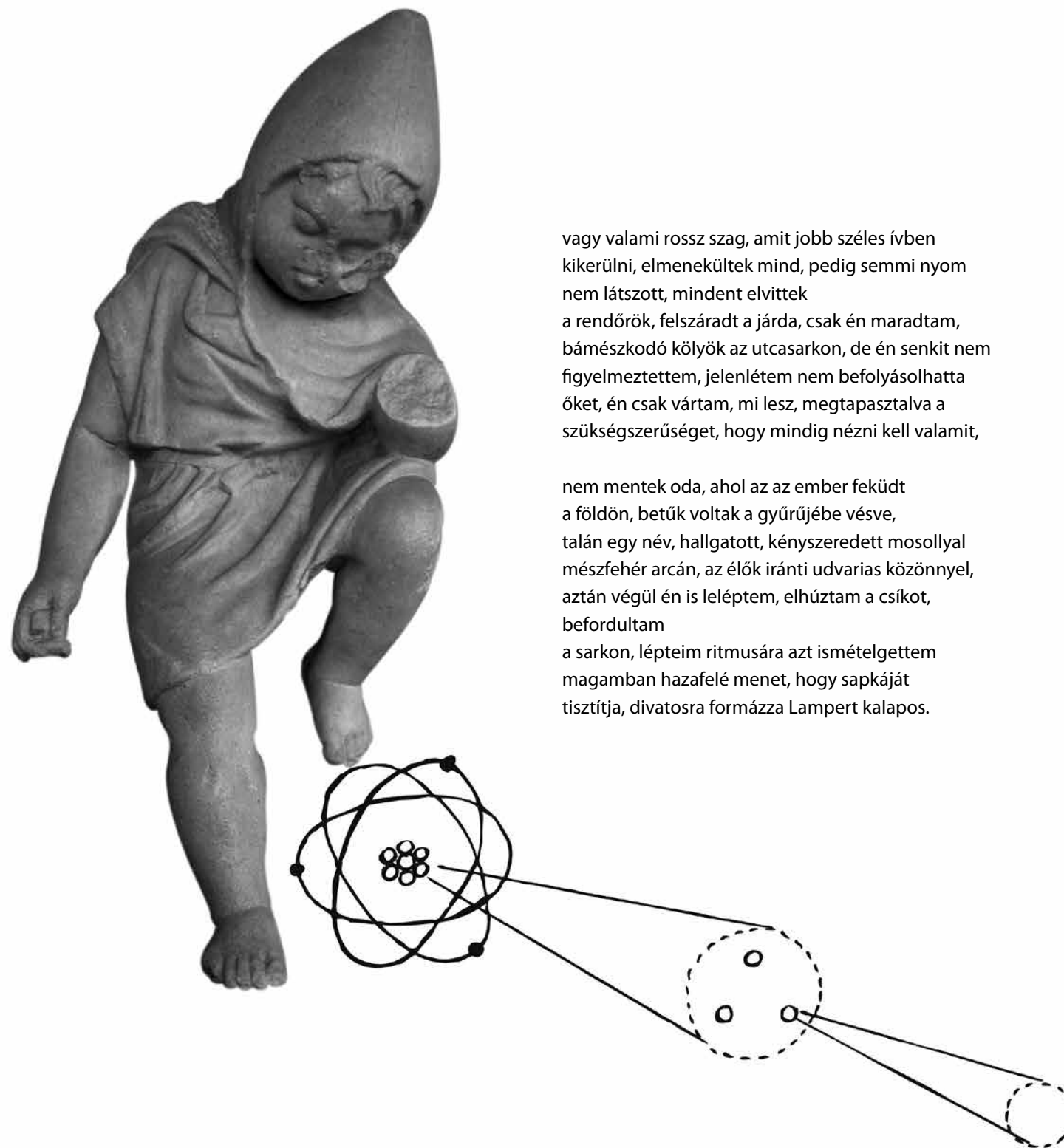
Hűlt hely

Nádas Péternek

Rakott szoknyás lányok fagyaltoznak
a cukrászda előtt, a katonatiszt a belövésektől
foltos sarokházat nézi, léptei lelassulnak, megtorpan,
mint akinek eszébe jut valami fontos elintéznivaló,
vagy otthon hagyta
az iratait, a pénzét, a maroklőfegyverét,
a hajlott hátú öreg a gumivégű bottal
és a hivatalnok kinézetű pasas is átmegy
a túloldalra, morogva húzza a pórázt a kutya,

a farmeros srácok is irányt változtatnak, flegmán
billegő, jampecos járással átvágnak
a villamosmegállóba, egyikük lehajol, felkapja
a katonatiszt eldobott csikkjét, megszívja, átadja
társának, az pedig már pöcköli is vissza
a sínek közé, mennek tovább hullámozva, vállukat
emelgetve, kétszemélyes karavánként vonulnak,
egymás szájából kapva ki a szót,
a reklámokat olvassák hangosan,

vásároljon Lampert kalaposnál divatos
női-férfi sapkát, Rozmaring presszótól első kapu,
hátról az udvarban, bársony hajgumi
és bőr nyakpánt, Héjja János esküvői ruhaszalonya,
báltermi viharok minden szerdán, kaszakó, láncos
emelő, Bohunka kesztyű és Rádi szűcs, senki, de
senki
nem lépett tehát arra a helyre, oldalazásba kezdtek,
mintha mérgező közeg lenne ott,

vagy valami rossz szag, amit jobb széles ívben
kikerülni, elmenekültek mind, pedig semmi nyom
nem látszott, mindent elvittek
a rendőrök, felszáradt a járda, csak én maradtam,
báméskodó kölyök az utcasarkon, de én senkit nem
figyelmeztettem, jelenlétem nem befolyásolhatta
őket, én csak vártam, mi lesz, megtapasztalva a
szükségyszerűséget, hogy mindig nézni kell valamit,

nem mentek oda, ahol az az ember feküdt
a földön, betűk voltak a gyűrűjébe vésve,
talán egy név, hallgatott, kényszeredett mosollyal
mészfehér arcán, az élők iránti udvarias közönnyel,
aztán végül én is leléptem, elhúztam a csíkot,
befordultam
a sarkon, lépteim ritmusára azt ismételtettem
magamban hazafelé menet, hogy sapkáját
tisztítja, divatosra formázza Lampert kalapos.